

“La meua ambició és convertir Perpinyà en una ciutat europea”

Joan Pau Alduy, (Lió, 1951), va ser elegit per tercera vegada batlle de Perpinyà aquest passat mes de març. Des de fa dos mesos també presideix la Comunitat d'Aglomeració Tet-Mediterrània. Actualment formada per sis municipis, aquesta mancomunitat, que s'ampliarà aviat, representa per Alduy una veritable oportunitat per al futur polític, econòmic i cultural de Perpinyà i de la Catalunya Nord.

Amb la distància, quina valoració feu dels resultats de les últimes eleccions municipals i de la vostra reelecció com a batlle de Perpinyà?

—Crec que aquestes eleccions han marcat un veritable tomb en la meua relació amb la població perpinyanesa. Ara tinc el sentiment que realment m'han acceptat i que sóc de la família. Abans era potser un home polític entre altres homes polítics. Sovint hi havia agressivitat, incomprendiments; ara crec que hi ha el reconeixement de la feina ben feta. Tinc el sentiment que hi ha una nova relació humana entre l'elegit i els ciutadans, que són molt més amables amb mi.

—La derrota del Front National també ha estat per vostè un gran motiu de satisfacció. Penseu que aquesta davallada de l'extrema dreta a Perpinyà pot ser duradora?

—En aquestes eleccions hem pogut retrobar la tradició de Perpinyà com a ciutat cosmopolita, on diferents comunitats arriben a respectar-se sense que tal o tal fracció llenci un anatema contra les altres, i el Front National, que capitalitzava aquí totes les angories i les frustracions, s'ha dissolt en una política basada en la cohesió social i la fraternitat. Per això, crec que si no fem cap bestiesa i si mantenim la política que hem fet fins ara, una política basada en la identitat i el respecte a tothom, si parlem clar i actuem realment per resoldre els problemes de seguretat d'immigració descontrolada, si som actius sobre aquests fronts i si actuem en el ter-

reny de la cohesió i de la fraternitat i també en el de la justícia i de la seguretat, arribarem als resultats que hem obtingut, és a dir, que d'una banda les tesis xenòfobes, violentes del Front National no troben més a dintre de la població el ressò que tenien, i de l'altre, els que lluitaven per defensar la seva catalanitat, alhora agressivament perquè se'ls negava el dret a l'existència, es poden expressar lliurement.

—Amb això què vol dir, que la situació del català ha millorat?

—Ara, a Perpinyà, la política catalana és natural, integrada. Avui dia, ningú ve a empenyar-me pels noms de carrers en català. El ple municipal acaba d'aprovar per unanimitat una moció de suport als pares de la secció bilingüe francès-català de l'escola D'Alembert de Perpinyà, que reclamen un lloc de mestre suplementari pel curs que ve. Aquesta moció l'hem enviada al ministre d'Educació estatal per recordar-li el que va dir a favor de l'ensenyament de les llengües regionals i per reclamar-li els mitjans necessaris.

—Si els resultats electorals han estat favorables per la dreta democràtica a Perpinyà, no ha passat igual a la resta de la Catalunya Nord.

—Pel que fa a Perpinyà, la veritat és que la política que he portat a terme ha sortit reforçada d'aquests últims comicis i s'ha demostrat que quan algú reuneix els humanistes de progrés i els presenta un projecte coherent i un balanç que es pot comprovar, els electors responen. En canvi, és clar —i

“O Perpinyà queda definitivament com una gran petita vila o bé Perpinyà esdevé una petita gran vila. Aquesta és la meva ambició, entrar en la mateixa categoria que Montpellier o Ais de Provença”

s'ha vist a Sant Esteve del Monestir— que quan hi ha divisió, la dreta i el centre desapareixen encara que sociològicament i ideològicament fossin majoritaris. En aquestes últimes eleccions hem pogut veure els mètodes antics fer estralls fora de Perpinyà, mentre que el nou projecte polític que jo encapçalava guanyava amb facilitat a la ciutat.

—Però això no facilita ara les relacions entre l'Ajuntament de Perpinyà i el Consell General, on l'esquerra plural n'ha sortit enfortida.

—Bé, pensava que, una vegada passats els comicis, podríem establir un diàleg senzill entre el batlle de Perpinyà, que té una certa responsabilitat d'animació de la dreta republicana i del centre, i el senyor Bourquin, president del Consell General, que té la responsabilitat d'animar l'esquerra plural. És veritat que fins ara no hem aconseguit encara —i és molt lamentable— donar a la vida pública rossellonesa, com és el cas al sud dels Pirineus, l'exemple d'homes públics responsables que defensen les seves conviccions en el moment de les eleccions, però que una vegada aquestes

eleccions són passades, negocien, col·laboren i són solidaris sobre els grans projectes d'interès general. Ja arribarà, cal ser pacient.

—En aquest context quins són els vostres objectius prioritaris per aquest nou mandat al capdavant de Perpinyà?

—Aquest és un mandat amb responsabilitats diferents i mètodes de treball diferents respecte els dos mandats precedents perquè no estarà limitat a la vila de Perpinyà. També sóc president de la Comunitat d'Agglomeració Tet-Mediterrània, que aplega actualment sis municipis i que s'ampliarà aviat, almenys així ho esperi. Actualment consagri una gran part de la meua energia a explicar el repte que representa aquesta ampliació per al futur del departament i del nostre país. Això ha de permetre de canviar de cultura política en aquest departament que des de fa anys i panys es fonamenta més en la rivalitat que hi ha entre el camp i la ciutat que no en el debat d'idees.

—Però la creació d'aquesta mena de mancomunitat de municipis que és l'Agglomeració no significa a més o menys llarg termini la desaparició dels municipis?

—No crec que amb la creació de l'Agglomeració la identitat dels barris de la ciutat i dels pobles hagi de desaparèixer, però ara s'ha de tenir una cultura diferent, una cultura de la planificació a una escala geogràfica diferent qui imposa la definició d'un destí col·lectiu, amb una mirada sobre el futur no a un any sinó a deu o a vint anys, el que implica uns sacrificis a curt termini. Contràriament al que pensen alguns, el cost de la mancomunitat, en un primer temps, recau sobre Perpinyà, que n'assumeix la major part del xoc financer per la senzilla raó que la ciutat capta la major part de l'impost sobre les empreses. En canvi, el que pensi és que d'aquí a cinc o deu anys, el fet de programar i de planificar a una nova escala els serveis públics i els grans equipaments aprofitarà no tan sols al conjunt dels pobles i del departament, sinó també, evidentment, al contribuent perpinyanès.

—Però això no és podrà fer sense un ampli traspass de competències que assumien fins ara els municipis?

—Cal evitar que el traspass de competències buidi de sentit la política municipal, que per mi es basa en la gestió de la proximitat. Per això, tot allò que té a veure amb la democràcia de proximitat i que enriqueix el diàleg entre el batlle i els seus conciutadans no s'hauria de transferir a la mancomunitat. S'hi pot transferir la gestió dels transports, però no les escoles maternals, la recollida de les deixalles domèstiques, però no el servei de neteja. També es pot transferir la gestió de les grans plataformes econòmiques però no la política econòmica dels barris i dels pobles basats en el comerç i l'artesania. Transferir els grans equipaments culturals, però no la política d'animació cultural i el suport a les associacions que fan la vida d'aquests barris i d'aquests pobles. I així es podrien multiplicar els exemples.

—Ha parlat d'un canvi d'escala geogràfica, què significa?

—Per 200.000 habitants a la plana del Rosselló, hi ha quaranta municipis. Com vaig explicar durant tota la campanya electoral, Perpinyà està en una cruïlla. O Perpinyà queda definitivament com una gran petita vila o bé Perpinyà esdevé una petita gran vila, és a dir que accedeix a la xarxa de les ciutats europees. Aquesta és la meua ambició, és a dir, entrar en la mateixa categoria que Ais de Provença o Montpellier. Són ciutats que tenen una universitat, que tenen zones econòmiques d'alt nivell i diversificades i una rica vida cultural, ciutats que són capaces de tenir un rang en la xarxa de ciutats i d'integrar-se en xarxes de decisió. I el meu parer Perpinyà en té la possibilitat perquè Perpinyà no és totalment integrat en els mecanismes metropolitans de les ciutats veïnes, que serien més importants. Besiers, per exemple, no té aquesta oportunitat, Besiers depèn de l'àrea metropolitana de Montpellier i Nîmes també. En canvi, Perpinyà és més aviat el contrari. La mancomunitat ens permet passar de 100 a 250.000 habitants i a partir d'aquí ac-

cedir amb un pes demogràfic suficient a l'estatut de gran ciutat, fins i tot si en aquesta categoria serem una petita gran ciutat.

—Que esdevé “Perpinyà la Catalana” en aquest context?

—Perpinyà és més que mai “Perpinyà la Catalana”. Quan vaig llençar aquest lema de “Perpinyà la Catalana” l'any 1993 ja tenia aquesta idea. Fent això intentava explicar que teníem una posició geogràfica totalment particular, que podíem explotar, que anava a ser el lligam entre l'àrea metropolitana de Barcelona i la xarxa de les ciutats com Tolosa de Llenguadoc, Montpeller, Lió, etcètera. Gràcies a la nostra història, la nostra cultura, la nostra identitat, podem reivindicar un lloc original, específic, que no sigui l'annex d'una metròpoli o el cul de sac d'una regió. És això Perpinyà la Catalana. Es tractava també de recuperar la identitat; sempre he dit que calia anar a buscar en el nostre patrimoni cultural històric els valors de la catalanitat, els valors de tolerància, de pau, de democràcia sobre els quals podrem construir el nostre futur. Però també era una opció d'ordenació territorial i, doncs, una opció de política urbana, de política econòmica de la ciutat, ser l'enllaç entre la xarxa de ciutats de l'àrea metropolitana de Barcelona i la xarxa de les ciutats del Llenguadoc-Rosselló i de Migdia-Pirineus. Per mi aquest eix és claríssim i ho he dit una altra vegada a Narbona quan s'ha estrenat l'Eurocongrés.

—L'Eurocongrés, justament, parlem-ne. No es pot dir que aquesta manifestació hagi obtingut unanimitat a Perpinyà?

—Bé, n'estic mitjanament content, encara que crec que no me n'he sortit malament, però ha calgut que doni de la meua persona. Crec que aquí s'estava desplaçant el tema. Si no hi vaig, què passa? Si no reafirmi, pas la identitat catalana de Perpinyà, davant de Jordi Pujol i de Jacques Blanc, el president del Llenguadoc-Rosselló i de tots els batlles, què passa? Si no m'adrecci pas en català a la sala per refermar això que acabi d'explicar, que Perpinyà la Catalana és la ciutat pont, què passa? Aquest dia es jugava

“Gràcies a la nostra història, la nostra cultura, la nostra identitat, podem reivindicar un lloc original, específic, que no sigui l'annex d'una metròpoli o el cul de sac d'una regió.”

la posició de Perpinyà. Si no hi vaig Perpinyà desapareix i és finalment Narbona, annex de Montpeller, que recupera la preponderància. Aquest dia, Jacques Blanc havia fet moure el cursor i ara jo tinc de fer tornar aquest cursor.

—Aquesta visió de futur i el tema de la importància de la identitat catalana la comparteixen amb vostè els batlles que formen part de la mancomunitat?

—És una bona pregunta perquè un dels reptes de la mancomunitat és, en efecte, d'intentar desenvolupar la política catalana de Perpinyà a l'escala de l'Aglomeració. Sovint en els pobles es fa una política catalana que es limita al folklore local, mentre que a les ciutats del litoral, fins ara, es feia una política que tendeix a negar els avantatges, fins i tot a nivell turístic, que pot tenir la nostra identitat, la nostra història catalana. Crec que la mancomunitat ens permetrà de desenvolupar aquesta política catalana que ha de contribuir a transformar aquesta república assimiladora en la uniformitat en una república dinàmica respectuosa amb les seves diversitats.

—Aquest passat dimecres 27 de juny, al poble de Rià, ha anunciat que al se-

tembre optarà al càrrec de senador. Per què aquesta candidatura a la Cambra Alta francesa?

—Em sembla que el senador pot tenir una missió de servei públic que permeti precisament continuar la difusió d'aquesta política, d'aquesta nova cultura de gestió del territori al conjunt del departament. Crec que aquesta candidatura pot donar un sentit a la meua vida personal i de forma més general, un sentit concret a la política que he pogut portar fins ara a Perpinyà i des d'ara a la mancomunitat. Hi ha una mena de cadena lògica de responsabilitat que és completa i que pot trencar aquesta mena de conflicte històric que hi ha entre els pobles i la ciutat.

—Per això va fer l'anunci de Rià?

—Rià simbolitza aquesta voluntat de trencar la divisió entre la ciutat i els pobles i aquesta nova política territorial que vull promoure, però també és un símbol d'identitat catalana ja que és des de Rià que Guifré el Pelós va sembrar les primeres llavors del que s'anomenarà més tard els Països Catalans.

Pere Codonyan